

Když necháš dveře napůl otevřené,
uslyšíš šepot, jak se dovnitř dere.

NAŠEPTÁVAČ

Alex North

motto

Našeptávač

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alex North

Našeptávač – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

NAŠEPTÁVAČ

Alex North

Praha 2019

Přeložila Barbora Klasová

Original English language edition first published
by Penquin Books Ltd, London

Text copyright © Alex North, 2019

The author has asserted his moral rights

All rights reserved

Translation © Barbora Klasová, 2019

Cover photographs © Hanka Steidle / Arcangel Images,
© iStock and © Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-267-1615-0

ISBN e-knihy 978-80-267-1630-3 (1. zveřejnění, 2019)

Lynně a Zackovi

Jakeu,

je toho tolik, co bych Ti chtěl říct, ale my dva jsme si spolu nikdy neuměli pořádně promluvit, nemyslíš?

Proto Ti radši píšu.

Pamatuju si, jak jsme si Tě s Rebekou vezli z porodnice domů. Byla tma a sněžilo a já jsem snad nikdy v životě neřídil tak opatrně. Byly Ti dva dny a ležel jsi připoutaný v autosedačce na zadním sedadle, Rebecca vedle Tebe podřimovala a já každou chvíli kontroloval ve zpětném zrcátku, jestli jsi v pořádku.

Protože, chápej, byl jsem *naprosto příšerně vyděšený*. Vyrostl jsem jako jedináček, nebyl jsem zvyklý na děti, vždycky jsem byl zodpovědný jen sám za sebe. Ty jsi byl tak maličký a bezbranný a já tak nepřipravený, že bylo až s podivem, že vás se mnou z té porodnice vůbec pustili. Od samotného začátku jsme k sobě složitě hledali cestu, Ty a já. Rebecca Tě chovala s naprostou nenuceností a přirozeností, jako by se spíš ona narodila pro Tebe než naopak, zatímco já jsem byl celý nespůj, vystrašený z toho křehkého balíčku, který jsem svíral v náručí, neschopný poznat, co chceš, když ses rozplakal. Vůbec jsem Ti nerozuměl.

A tak to i zůstalo.

Když jsi byl trochu starší, Rebecca mi tvrdila, že je to proto, že jsme si navzájem příliš podobní, já si ale nejsem jistý, jestli měla pravdu. Doufám, že ne. Protože vždycky jsem si pro Tebe přál mnohem víc.

Ať je to, jak chce, mluvit spolu pořádně nedokážeme ani teď,

což znamená, že to pro Tebe radši zkusím všechno sepsat. Pravdu o tom, co se stalo ve Featherbanku.

O Pánu tmy. O chlapci v podlaze. O motýlech. O malé dívce se zvláštními šaty.

A samozřejmě o Našeptávači.

Nebude to jednoduché a musím začít s omluvou. Za ty roky jsem Ti mnohokrát opakoval, že se nemáš čeho bát. Že takové věci, jako jsou nestvůry, neexistují.

Je mi líto, že jsem Ti lhal.

ČÁST JEDNA

Červenec

JEDNA

Nejhorší noční můra každého rodiče vychází ze strachu, že mu někdo unese dítě. Ze statistického hlediska je ale něco takového vysoce nepravděpodobné. Dětem ve skutečnosti hrozí spíš ublížení na zdraví či zneužití ze strany člena rodiny, k čemuž dochází obvykle za zavřenými dveřmi. A i když venkovní svět může působit nebezpečně, ve skutečnosti je většina cizích lidí slušná, zatímco tím nejrizikovějším místem ze všech pro mnoho dětí bývá právě jejich domov.

Muž, který nenápadně sledoval šestiletého Neila Spencera, jak přechází přes opuštěné prostranství, si toho byl dobře vědom.

Pohyboval se potichu, skrytý za řadou křovin se snažil s chlapcem držet krok a nespouštět ho z očí. Neil šel pomalu, aniž tušil, že mu hrozí nějaké nebezpečí. Občas kopnul do vyschlé hroudě hlíny a kolem tenisek se mu zvedl oblak bílého prachu. Muž, který naopak našlapoval s velkou opatrností, slyšel, jak Neil každou chvíli naráží do něčeho špičkou boty. On sám se pohyboval naprosto neslyšně.

Byl teplý večer. Přes den bylo nebe jako vymetené a pražilo slunce, teď už ale odbila šestá a trochu se zatáhlo. Teplota poklesla a vzduch dostal zlatavý nádech. Byl to přesně ten druh večera, kdy můžete sedět na terase, k tomu usrkávat vychlazené bílé víno a pozorovat západ slunce, aniž by vás napadlo, že byste si měli dojít pro kabát, dokud se nesnese úplná tma, a vám už to nestojí za to.

Dokonce i tehle opuštěný a zanedbaný pozemek působil najednou hezky, jak se koupal v jantarově žlutém světle. Jed-

nalo se o poměrně rozsáhlý prostor zarostlý keři, který sousedil z jedné strany s vesnicí Featherbank a z druhé se starým nevyužívaným lomem. Zvlněná půda byla převážně vyprahlá a suchá, přežila na ní jen křoviska vytvářející husté houštiny a propůjčující prostranství dojem bludiště. Děti z vesnice si tu občas hrály, i když to nebylo moc bezpečné. Během let jich spousta neodolala pokušení vlézt do lomu, jehož příkré stěny měly tendenci se drolit. Místní úřad sice nechal lom ohradit plotem a umístil okolo výstražné cedule, lidé se ale domnívali, že by se pro bezpečnost jejich dětí mělo udělat víc. Je jasné, že plot pro ně nebyl žádnou překážkou.

Navíc výstražné nápisy ze zvyku ignorovaly.

Muž toho o Neilu Spencerovi věděl hodně. Chlapce i jeho rodinu dlouhou dobu pečlivě sledoval, vytvořil si z toho něco jako soukromý projekt. Chlapec si ve škole moc dobře nevedl ani z hlediska učení, ani z hlediska sociálních dovedností. Za ostatními vrstevníky zaostával ve čtení, psaní i matematice. Chodil v oblečení, které většinou zdědil po někom jiném. Stylem chování působil chvílemi až příliš vyspěle – už teď dával najevo odpor a vztek vůči okolnímu světu. Za pár let by měl nálepku rváče a potížisty, teď byl ale ještě dost malý, takže mu okolí bylo ochotné jeho problematické chování odpustit. „On to tak nemyslel,“ říkali. „Není to jeho vina.“ Zatím nedospěl do věku, aby lidé usoudili, že je plně zodpovědný za své činy, a tak se příčiny hledaly jinde.

I tenhle muž je hledal. A nebylo těžké je najít.

Neil strávil dnešní den u otce. Rodiče žili odděleně, což muži vyhovovalo. Oba byli alkoholici, ale s určitými výkyvy jakžtakž fungovali. Oběma připadal život mnohem jednodušší, když byl syn u toho druhého, a oba se ho s vypětím sil snažili nějak obstarat, když byl zrovna s nimi. Stručně řečeno, Neil se z velké míry musel zabavit sám a to vysvětlovalo jeho drsné a problémové cho-

vání, které u něj muž pozoroval. V životě obou rodičů byl až na druhém místě. A rozhodně nebyl milován.

Nestalo se poprvé, že byl jeho otec večer natolik opilý, že už ho nemohl odvézt do matčina domu. Zároveň byl příliš líný, aby se obtěžoval ho domů doprovodit. Zřejmě si v duchu říkal, že je chlapci už skoro sedm a že mu nevádí být celý den sám. Takže může jít sám i domů.

V té chvíli ještě netušil, že Neila čeká docela jiný domov. Muž si v duchu vybavil pokoj, který pro něj připravil, a snažil se potlačit vzrušení, jež se ho zmocňovalo.

Zhruba uprostřed vyprahlého plácku se Neil zastavil.

Muž znehybněl, potom se opatrně podíval přes ostružiní kousek od něj, aby zjistil, co chlapce tak zaujalo.

U jednoho keře se válela stará televize s vypouklou, ale neporušenou obrazovkou. Muž pozoroval, jak Neil zkusmo do televize strčil nohou, ta se ani nepohnula. Musela mu připadat jako z jiného století se všemi těmi mřížkami a tlačítky pod obrazovkou a s obrovským zadním dílem připomínajícím buben. Na opačné straně stezky se válela hromada kamenů. Muž fascinovaně sledoval, jak k ní Neil přistoupil, jeden kámen zvedl a potom s ním větší silou mrštil do obrazovky.

Buch!

Obvyklé ticho, které tu panovalo, přerušila hlasitá rána. Sklo se nevysypalo, ale kámen prošel skrz a zanechal za sebou temnou díru s hvězdovitými okraji jako po výstřelu. Neil sebral ze země další kámen a celou akci zopakoval, tentokrát však minul, a tak to zkusil znovu. V obrazovce se objevila další díra.

Zdálo se, že ho ta hra baví.

Muž dokázal pochopit proč. Tohle zdánlivě bezstarostné destrukční chování zcela korespondovalo s chlapcovou rostoucí agresivitou, kterou projevoval ve škole. Byl to vlastně pokus nějak zapůsobit na okolní svět, který se zdál být vůči jeho existenci

tenci nevšímavý. Vycházelo to z jeho touhy být viděn. Strhnout na sebe pozornost. Být milován.

Po tom touží v hloubi duše přece každé dítě.

Srdce, které teď v jeho hrudi bilo o poznání rychleji, se mu při té myšlence bolestivě sevřelo. Potichu vystoupil z křoví za chlapcovými zády a zašeptal jeho jméno.

DVA

„Neile! Neile! Neile!“

Inspektor Pete Willis opatrně našlapoval po vyprahlé půdě a poslouchal, jak policisté okolo něj vyvolávají v předem dohodnutých intervalech jméno pohřešovaného chlapce. Mezitím tu panovalo absolutní ticho. Pete pohlédl vzhůru a v duchu si představoval, jak slova poletují tmou a postupně mizejí v černém nebi, stejně jako zmizel Neil Spencer z povrchu zemského.

Přešel paprskem baterky v půlkruhu před sebou přes prašnou zem, zkoumal její povrch a taky pátral po chlapcových stopách. Modré tepláky nebo boxerky, tričko s nápisem *Minecraft*, černé tenisky, batoh v army stylu, lahev na vodu. Pátrání bylo vyhlášeno ve chvíli, kdy si sedl k večeři, kterou si pracně uvařil, a při vzpomínce na talíř s netknutým pokrmem vychládajícím na stole mu začalo kručet v břiše.

Jenže se ztratil malý kluk a bylo potřeba ho najít.

Ostatní policisty pohltila tma, viděl jen světelné kužely jejich baterek pročesávající oblast. Pete se podíval na hodinky: 20.53. Den se pomalu chýlil ke konci, a přestože odpoledne bylo horko, teplota v několika posledních hodinách klesla, a on se roztrásl zimou. Jak při odchodu spěchal, zapomněl si vzít bundu a košile ho před večerním chladem moc neochránila. Taký měl staré kosti – koneckonců mu bylo šestapadesát. O téhle noci by ale venku neobstál ani leckdo mladší. Natož někdo ztracený a osamělý. Možná i zraněný.

„Neile! Neile! Neile!“

„Neile!“ přidal se i on.

Nic.

Prvních osmačtyřicet hodin po zmizení je klíčových. Zmizení chlapce bylo nahlášeno večer v 19.39, zhruba hodinu a půl poté, co opustil otcův dům. Měl přijít domů v 18.20, jenže rodiče nebyli ohledně doby chlapcova návratu zcela zajedno, takže se na jeho zmizení přišlo až ve chvíli, kdy matka zavolala svému bývalému manželovi. Než na scénu nastoupili policisté, stíny se značně prodloužily a skoro dvě hodiny z těch zásadních osmačtyřiceti byly pryč. Teď už téměř tři.

Pete věděl, že ve velké většině případů je pohřešované dítě rychle nalezeno a bezpečně předáno zpět své rodině. Případy se dělí do pěti rozdílných kategorií: vyhození dítěte z domova, útěk z domova, nehoda či neštěstí, únos členem rodiny a únos pachatelem, který není v příbuzenském vztahu. Na základě teorie pravděpodobnosti Pete odhadoval, že za Neilovým zmizením bude stát nehoda a že chlapce brzy objeví. Přesto čím déle tu chodil po okolí, tím víc mu jeho vnitřní instinkty napovídaly, že tentokrát to bude jinak. Srdce se mu začalo svírat zlou předtuchou.

Takhle se ale přece cítil pokaždé, když se pohřešovalo nějaké dítě. To ještě nemusí nic znamenat. Jen se na povrch vynořují nehezské, dvacet let staré vzpomínky a probouzejí v něm nepřímé pocity.

Kužel světla z jeho baterky přešel přes něco šedivého.

Pete okamžitě zastavil a rychle zamířil světelným paprskem zpátky, aby zjistil, co to bylo. Na kraji křoviska ležela stará televize, obrazovku měla na několika místech rozbitou, jako by si z ní někdo udělal terč. Chvíli si ji prohlížel.

„Máté něco?“ ozval se z jedné strany neznámý hlas.

„Ne!“ zavolal zpátky.

Na opačnou stranu opuštěného prostoru došel zhruba ve stejnou dobu jako ostatní policisté, aniž pátrání přineslo jakékoliv výsledky. Poté co se pohyboval nějakou dobu ve tmě, se mu v jas-

né záři pouličního osvětlení podivně sevřel žaludek. Vzduch tady pulzoval životem a panoval tu čilý ruch, který byl v ostrém kontrastu s tichem vyprahlého plácku.

Protože ho nenapadlo nic lepšího, co udělat, po pár minutách se otočil a vyrazil směrem, odkud přišel.

Nebyl si tak docela jistý, kam chce jít, ale najednou si uvědomil, že zahýbá ke starému lomu táhnoucím se podél jedné strany opuštěného prostoru. Terén byl potmě dost nebezpečný, a tak radši zamířil k hroznu rozsvícených baterek v místě, kde se srocoval další pátrací tým. Zatímco ostatní policisté procházeli po kraji lomu, mířili baterkami dolů po příkrých stěnách a volali Neilovo jméno, tahle skupinka nahlížela do map a připravovala se na sestup po hrbolaté stezce vedoucí na jeho dno. Když se k nim přiblížil, pár obličejů k němu vzhledlo.

„Zdravím.“ Jeden z policistů ho poznal. „Nevěděl jsem, že dneska máte službu.“

„Nemám.“ Pete nadzvedl ostnatý drát a protáhl se pod ním, aby se k nim připojil. Teď si ještě víc dával pozor, kam šlape. „Bydlím nedaleko.“

„Aha.“ Muž zněl nedůvěřivě.

Bylo neobvyklé, aby se policejní inspektor osobně účastnil téhle nevděčné a podřadné činnosti. Inspektorka Amanda Becková koordinovala pátrání v terénu ze zázemí kanceláře a pátrací tým se skládal především z řadových policistů. Pete si uvědomoval, že vysoko převyšuje věkový průměr všech přítomných, ale dnes v noci se chtěl jednoduše zapojit. Ztratilo se dítě a každá pomoc při hledání se hodila. Zmíněný policista byl možná příliš mladý, než aby si pamatoval, co se stalo s Frankem Carterem před dvaceti lety, a aby pochopil, proč za těchto okolností není tak překvapivé narazit právě na Petea Willise.

„Buďte opatrný, pane. Terén tu není úplně stabilní.“

„Jsem v pohodě.“

Policista se očividně z titulu svého mládí díval na staršího kolegu s despektem. Zřejmě nikdy nepotkal Petea v posilovně, kam chodil každé ráno před prací. Navzdory věkovému rozdílu si byl Pete jistý, že by mladíka na každém z posilovacích strojů, co tam mají, udolal. Byl zvyklý sledovat, kam šlape. Sledovat všechno – včetně sebe – byla jeho druhá přirozenost.

„Dobrá, pane, právě se chystáme sejít dolů, jen tu koordinujeme postup.“

„Nevelím téhle akci.“ Pete namířil kužel světla z baterky dolů a pozorně si prohlížel nerovný terén. Světlo dosahovalo jen do krátké vzdálenosti pod ním. Dno lomu se podobalo obrovské černé díře. „Zodpovídáte se inspektorce Beckové, ne mně.“

„Jistě, pane.“

Pete pokračoval v obhlídce a myslel přitom na Neila Spencera. Určili nejpravděpodobnější trasy, po kterých se mohl vydat domů. Prohledali všechny ulice. Kontaktovali většinu z jeho kamarádů, všechno bez jakéhokoliv výsledku. Pusté prostranství za Peteovými zády bylo rovněž bez nálezu. Jestli je chlapcovo zmizení doopravdy výsledkem nehody nebo neštěstí, je lom posledním logickým místem, kde by ho mohli objevit.

Přesto mu černý prostor hluboko pod úrovní okolního terénu připadal prázdný.

Nemohl si tím být samozřejmě jistý – rozhodně svůj pocit neměl podložený žádnými fakty. Instinkty mu však napovídaly, že tam Neila Spencera nenajdou.

Že ho možná vůbec nenajdou.

TŘI

„Pamatuješ si, co jsem ti říkala?“ zeptala se malá holčička.

Pamatoval si to, ale teď se Jake ze všech sil snažil ji ignorovat. Všechny ostatní děti z Klubu 567 byly venku a hrály si na sluníčku. Slyšel jejich křik i poskakování fotbalového míče po asfaltu i to, jak se čas od času odrazil se žuchnutím od domu. On zatím seděl uvnitř a pracoval na svém obrázku. Byl by mnohem radši, kdyby ho nechala na pokoji, aby mohl obrázek v klidu dokončit.

Ne že by si s ní nehrál rád. Samozřejmě že ano. Většinou byla jediná, kdo si s ním vůbec *chtěl* hrát, a za normálních okolností měl vždycky radost, když ji viděl. Jenže dnes odpoledne dívka neměla na hraní náladu. Ve skutečnosti byla strašně vážná, což se mu vůbec nezamlouvalo.

„Pamatuješ si to?“

„Asi jo.“

„Tak to *zopakuj*.“

Vzdychl si, odložil tužku a podíval se na ni. Měla na sobě jako vždycky modro-bíle kostkované šaty a všiml si i odřeniny na jejím kolenu, která vypadala, že se nikdy nezhojí. Zatímco ostatní holčičky měly učesané vlásy rozpuštěné k ramenům anebo stažené do culíku, vlasy téhle dívky trčely divoce na jednu stranu a působily dojmem, jako by si je už dlouho nečesala.

Z výrazu její tváře bylo zřejmé, že se nehodlá vzdát, a tak zopakoval, co mu řekla.

„Jestli necháš dveře napůl otevřené...“

Bylo překvapivé, že si to celé pamatoval, protože se nijak nesnažil ty verše naučit. Z nějakého důvodu mu však utkvě-

ly v hlavě. Zřejmě to bylo tím, že se rýmovaly. Někdy zaslechl v dětském televizním pořadu nějakou písničku a potom mu několik hodin zněla pořád dokola v uších. Táta tomu říkal „ušní červ“ a Jake si pod tím představoval, jak se mu jednotlivé zvuky zavrtají ušima až do hlavy a potom mu bez přestání straší v mysli.

Když dorecitoval, dívka spokojeně přikývla. Jake vzal znovu do ruky tužku.

„Co to vlastně znamená?“

„Je to varování.“ Pokrčila nosík. „Aspoň myslím. Děti si to zpívaly, když jsem byla malá.“

„Já vím. Ale co to *znamená*?“

„Dobrou radu, nic víc,“ odpověděla. „Koneckonců ve světě je spousta zlých lidí. A spousta špatných věcí. Takže je dobré si tohle varování zapamatovat.“

Jake se zamračil, potom se dal znovu do kreslení. Zlí lidé. V Klubu 567 byl jeden starší kluk, jmenoval se Carl, a Jake si o něm taky myslel, že je zlý. Minulý týden, když si Jake stavěl z lega pevnost, ho Carl zatlačil ke zdi, doslova se na něj nalepil a schválně se nad tím tyčil jako hrozivý stín.

„Proč si tě vyzvedává vždycky jenom táta?“ ptal se ho, přestože věděl moc dobře, jaká bude Jakeova odpověď. „Je to proto, že tvoje máma je mrtvá?“

Jake neodpověděl.

„Jak vypadala, když jsi ji našel?“

Znovu neodpověděl. Nikdy nemyslel na to, jaké to bylo, když toho dne maminku našel – ten výjev se mu zjevoval jen ve zlých snech. Přitom se mu vždycky stalo něco podivného s dýcháním, jako by mu plíce vypověděly službu. Jednu věc z hlavy vypudit ale nedokázal – pořád musel myslet na to, že maminka už nikdy nebude s nimi.

Vzpomínal, jak před dávnou dobou nakoukl do kuchyňských

dveří a uviděl ji, jak rozkrajuje obrovskou červenou papriku vej-
půl a vyndává z ní střed.

„Ahoj, ty můj rozkošný chlapečku.“

Vždycky mu tak říkala, když ho uviděla. Pokaždé ho oslovovala stejně. Zatímco si uvědomil, že je mrtvá, nitro mu zaplavil pocit, který mu připomněl zvuk té rozkrojené papriky. Jako by mu někdo vyndal střed z hrudi a nechal tam velkou černou díru.

„Mně se fakt líbí, když brečíš jako mimino,“ prohlásil nakonec Carl a potom odkráčel, jako by Jake nikdy neexistoval.

Nebylo hezké představovat si, že svět je plný takových lidí. Jake tomu nechtěl věřit. Právě kreslil na papír kruhy. Silová pole kolem malých panáčků, kteří tam bojovali.

„Všechno v pořádku, Jakeu?“

Vzhlédl od papíru. Byla to Sharon, jedna z dospělých, kteří pracovali v Klubu 567. Právě myla nádoby na opačné straně místnosti, ale teď přešla k němu a nakláněla se nad ním s dlaněmi zasunutými mezi kolena.

„Ano,“ odpověděl.

„To je hezký obrázek.“

„Ještě není hotový.“

„Co to vlastně bude?“

Chvíli přemýšlel, jak vysvětlit bitvu, kterou právě kreslil – všechny ty rozličné bojující strany, čáry mezi nimi a škrťance přes ty, kteří prohráli – jenže to bylo příliš složité.

„Jen bitva.“

„Jsi si jistý, že nechceš jít ven a pohrát si s ostatními dětmi? Je tam krásně.“

„Ne, děkuju.“

„Zbýl mi tu ještě krém proti sluníčku.“ Rozhlédla se kolem sebe. „A nějaký klobouk bychom tu taky našli.“

„Potřebuju dodělat obrázek.“

Sharon se zase vzdálila, s tichým vzdychnutím, ale laskavým

výrazem ve tváři. Dělal si o něj starosti, a ačkoliv to nebylo potřeba, připadalo mu to od ní milé. Jake vždycky poznal, když o něj dospělí měli doopravdy starost. Tatínek si ji dělal docela často, kromě chviliek, kdy ztrácel trpělivost. Občas na něj křičel a říkal takové věci jako: „Křičím proto, že chci, abys se mnou konečně mluvil. Potřebuju vědět, na co myslíš a co cítíš.“ Když k tomu došlo, Jake byl vždycky vystrašený, protože měl pocit, že tatínka zklamal a způsobil, že je tatínek smutný. Jenže neuměl být jiný, než jaký byl.

Nová a nová kola – další silová pole, jejichž linie se překrývaly. Anebo je to vstupní portál? Místo, odkud by se figurka mohla přemístit z bitvy na jiné, lepší místo? Jake otočil tužku a začal malou postavičku z papíru pečlivě gumovat.

Tak.

Ted' jsi v bezpečí, ať už jsi kdekoliv.

Jednou když tatínkovi zase ruply nervy, našel Jake na posteli papírek. Musel uznat, že na něm byl docela vydařený portrét jich dvou, na obrázku se na sebe usmívali a pod něj tatínek připsal:

Je mi to líto. Chci, aby sis zapamatoval, že i když se spolu hádáme, pořád máme jeden druhého moc rádi. S láskou táta.

Jake si ten papírek schoval do krabičky pokladů, kde měl i všechny ostatní důležité věci, které si chtěl nechat.

Rychle si ověřil, že ji má po ruce. Krabička před ním ležela na stole, hned vedle výkresu.

„Brzy se budeš stěhovat do nového domu,“ ozvala se opět holčička.

„Opravdu?“

„Tvůj táta šel dneska do banky.“

„Já vím. Ale říkal, že si není jistý, jestli se to povede. Možná mu nedají to, co potřebuje.“

„*Hypotéku*,“ prohlásila holčička blahosklonně. „Určitě mu ji dají.“

„Jak to víš?“

„Je přece slavný spisovatel, ne? Umí si dobře vymýšlet.“ Podívala se na obrázek, který nakreslil, a usmála se: „Stejně jako ty.“

Jake uvažoval o jejím úsměvu. Byl zvláštní. Jako kdyby byla veselá a smutná zároveň. Když o tom tak přemýšlel, napadlo ho, že přesně tak se cítí, pokud myslí na stěhování. V jejich domě se mu už nelíbilo a věděl, že tatínek se tam taky cítí mizerně, jenže stěhování mu připadalo jako něco, co by možná neměli dělat, i když to byl on, kdo první objevil nový dům na tatínkově iPadu mezi ostatními nabídkami.

„Uvidím tě ještě, až se odstěhuju?“ zeptal se.

„Samozřejmě že ano. Vždyť *víš*, že mě uvidíš.“ Potom se k němu dívka naklonila blíž a promluvila s mnohem větší naléhavostí v hlase: „Kdyby se ale cokoliv stalo, nezapomeň, co jsem ti řekla. Je to důležité. Musíš mi to slíbit, Jakeu.“

„Slibuju. Ale co to tedy *znamená*?“

Chvíli se zdálo, že se mu to chystá konečně vysvětlit, jenže na opačné straně místnosti se rozezněl zvonek.

„Je moc pozdě,“ zašeptala. „Máš tu tatínka.“

ČTYŘI

Když jsem přijel, vypadalo to, že si většina dětí z Klubu 567 hraje venku. Jejich smích ke mně doléhal až na parkoviště. Všechny vypadaly šťastně – tak *normálně* – a já chvíli skákal pohledem z jednoho na druhého, jestli mezi nimi neuvidím Jakea. Přál jsem si, abych ho tam viděl.

Můj syn tam ale samozřejmě nebyl.

Našel jsem ho uvnitř, seděl zády ke mně a hrbil se nad nějakou kresbou. Srdce se mi při tom pohledu sevřelo. Jake byl na svůj věk drobný a v téhle pozici působil ještě menším a zranitelnějším dojmem než obvykle. Jako by chtěl splynout s obrázkem, který měl před sebou.

Kdo by mu ale mohl cokoliv vyčítat? Věděl jsem, že to tu nenávidí, přestože cestou sem nikdy neprotestoval a ani potom si nestěžoval. Jenže já neměl na vybranou. Od Rebečiny smrti jsem řešil tolik neúnosných situací – když jsem ho musel vzít poprvé k holiči, když jsem mu objednával školní uniformu, když se mi nedařilo zabalit mu pořádně dárky k Vánocům, protože jsem na ně pro slzy neviděl. Výčet podobných záležitostí by mohl být nekonečný. Z nějakého důvodu byly ale ze všeho nejhorší prázdniny. I když jsem Jakea miloval, zjistil jsem, že je pro mě nemožné trávit s ním celé dny pořád dokola. Prostě jsem v sobě nenašel dostatek energie, abych ty nekonečné hodiny nějak *zaplnil*, a zatímco jsem se nenáviděl, že nedokážu být takovým otcem, jakého by si zasloužil, dospěl jsem k závěru, že prostě někdy potřebuju být sám. Zapomenout na propast, kterou mezi sebou máme. Ignorovat svou stále se prohlubující neschopnost všech-

no zvládat. Mít možnost se na chvíli zhroutit a plakat, aniž bych se přitom musel obávat, že Jake vejde do místnosti a najde mě v takovém stavu.

„Ahoj kámo.“

Položil jsem mu ruku na rameno. Nezvedl ani hlavu.

„Ahoj tati.“

„Copak jsi celý den dělal?“

„Nic moc.“

Téměř neznatelně pod mou dlaní pohnul rameny. Jeho tělo jako by tu skoro nebylo, působilo křehčím a měkčím dojmem než látka, ze které měl tričko.

„Trochu jsem si hrál.“

„S kým?“ zeptal jsem se.

„S jednou holkou.“

„To je dobře.“ Sklonil jsem se a pohlédl na jeho kresbu. „Vidím, že jsi taky trochu kreslil.“

„Líbí se ti to?“

„Samozřejmě. Moc.“

Ve skutečnosti jsem neměl tušení, co by to mohlo být – zřejmě nějaká bitva, i když nebylo vůbec možné poznat, která strana bojuje se kterou anebo o co vůbec jde. Jake málokdy kreslil cokoli statického. Jeho obrázky byly živé, jako by kladl na papír jednotlivé animované snímky jeden přes druhý, takže ve výsledku jste tam měli celý film, přičemž všechny scény byly vidět najednou, naskládané přes sebe.

V každém případě byl kreativní a to se mi líbilo. Byla to jedna z vlastností, ve které byl jako já – spojnice mezi námi dvěma. I když pravda byla taková, že já jsem za posledních deset měsíců, které uběhly od Rebečiny smrti, nenapsal ani slovo.

„Budeme se stěhovat do nového domu, tati?“

„Ano.“

„Takže jsi tu paní v bance přesvědčil?“

„Řekněme, že jsem byl dostatečně výmluvný, když jsem jí popisoval tristní stav svých financí.“

„Co to znamená *tristní*?“

Překvapilo mě, že takové slovo nezná. Už před dávnou dobou jsme se s Rebekou dohodli, že budeme s Jakem mluvit jako s dospělým, a že pokud nebude nějaké slovo znát, vysvětlíme mu ho. Většinou všechno, co jsme mu řekli, uspokojivě vstřebal, a v důsledku toho se v jeho řeči často objevovaly zvláštnosti. Ale tohle nebylo slovo, které bych mu teď chtěl vysvětlovat.

„Znamená to, že ten stav musíme společně s paní z banky vyřešit,“ řekl jsem. „Ale tebe se to netýká.“

„Kdy se budeme stěhovat?“

„Co nejdřív.“

„A jak všechno odvezeme?“

„Najmeme si dodávku.“ Napadlo mě, kolik by to asi stálo, a zmocnily se mě mírné obavy. „Anebo použijeme naše auto – hezky všechno zabalíme a několikrát se otočíme. Třeba nebudeme moct odvézt úplně *všechno*, ale vytrídíme tvoje hračky a uvidíme, které si budeš chtít nechat.“

„Chci si je nechat všechny.“

„Uvidíme, ano? Nebudu tě nutit, aby ses něčeho zbavil, pokud nebudeš chtít, ale na spoustu hraček jsi už příliš starý. Možná by mohly udělat radost nějakému jinému, mladšímu chlapečkovi.“

Jake neodpověděl. Možná je na některé hračky opravdu starý, ale každá z nich je pro něj svázaná se vzpomínkou. Rebecca to s Jakem vždycky uměla líp než já, včetně hraní, a já si ji i dnes dokážu živě vybavit, jak klečí na podlaze a pohybuje figurkami. Uměla být vůči Jakeovi neskutečně trpělivá a laskavá i všude tam, kde já to nezvládám. Jeho hračky mají na sobě její dotyky. Čím starší jsou, tím víc otisků jejích prstů na nich bude. Neviditelná akumulace její přítomnosti v jeho životě.

„Jak říkám, nebudu tě nutit, abys vyhodil cokoliv z toho, co si budeš chtít ponechat.“

To mi připomnělo jeho krabičku pokladů. Ležela před ním na stole vedle obrázku. V ohmataném koženém obalu. Měla tvar knihy v pevné vazbě a ze třech stran se dala otvírat na zip. Netuším, k čemu sloužila ve svém předchozím životě. Působila trochu jako osobní diář Filofax bez papírové náplně, i když bůhví k čemu by Rebece byl.

Pár měsíců potom, co moje žena zemřela, jsem začal třdit její pozůstalost. Byla celoživotní sběratelkou věcí, i když praktickou, spoustu jich měla pečlivě naskládáných v krabicích, které hromadila v garáži. Jednoho dne jsem jednu z těch krabic přinesl do domu a začal se jí probírat. Byly v ní předměty související s jejím dětstvím a dospíváním, bez jakéhokoliv vztahu k našemu společnému životu. Říkal jsem si nejdřív, že by to tak pro mě mohlo být jednodušší, ale nebylo. Dětství je – anebo by alespoň mělo být – šťastnou etapou života, jenže já věděl, že ačkoliv ty předměty vyjadřovaly bezstarostnost a naději v budoucnost, nakonec to všechno dopadlo špatně. Začal jsem brečet. Jake ke mně přistoupil a položil mi ruku na rameno. Když jsem hned neodpověděl, objal mě svýma drobnýma ručkama. Potom jsme začali procházet její věci společně a on mezi nimi objevil svou budoucí krabičku pokladů a poprosil mě, jestli by si ji mohl nechat. Samozřejmě jsem souhlasil. Řekl jsem mu, že si z těch věcí může vzít, co bude chtít.

Krabička byla tehdy ještě prázdná a on ji začal postupně zaplňovat. Některé z věcí, které v ní měl schované, patřily původně Rebece. Měl tam dopisy, fotografie a různé upomínkové předměty. Taky obrázky, které nakreslil, anebo předměty, které pro něj měly skrytý význam. Stejně jako čarodějnice nikdy neodkládají své talismany, i on měl krabičku neustále u sebe, a kromě pár věcí jsem neměl tušení, co v ní je. Nepodíval bych se do ní, ani kdy-

bych mohl. Koneckonců to byla *jeho* sbírka předmětů se zvláštním významem a on byl jediný, kdo měl právo s nimi nakládat.

„Tak pojď, kámo,“ pobídl jsem ho. „Posbírej si věci a vypadneme odtud.“

Složil obrázek a podal mi ho, abych mu ho nesl. Ať už na obrázku bylo znázorněno cokoliv, nebylo to natolik důležité, aby si to zasloužilo být součástí krabičky. Tu si sám sebral ze stolu a nesl ji pod paží k protější stěně, kde měl na háčku pověšenou lahev na pití. Stiskl jsem zelené tlačítko k otevření dveří a zběžně se ohlédl přes rameno. Sharon měla plné ruce práce s mytím nádobí.

„Chceš se rozloučit?“ zeptal jsem se Jakea.

Otočil se ve dveřích a chvíli vypadal smutně. Myslel jsem, že zavolá na Sharon „na shledanou“, ale on místo toho mávl k prázdnému stolu, u kterého seděl, když jsem pro něj přišel.

„Ahoj!“ zavolal. „Slibuju, že nezapomenu.“

A dřív než jsem stihl cokoliv říct, mi proběhl pod rukou.

PĚT

Toho dne, kdy Rebecca zemřela, jsem Jakea vyzvedával já.

Odpoledne jsem měl mít vyhrazené pro psaní, a když mě Rebecca požádala, abych Jakea vyzvedl, moje první reakce byla hodně podrážděná. Za pár měsíců jsem měl termín odevzdání rukopisu a toho dne mi psaní vůbec nešlo, ale ve skrytu duše jsem spolehal, že se v poslední půlhodině stane nějaký zázrak a já všechno dohoním. Jenže Rebecca byla celá bledá a roztřesená, a tak jsem musel jet.

Na zpáteční cestě jsem se ze všech sil snažil z Jakea vypáčit, co během dne dělal, ale bez valného výsledku. Na tom nebylo nic nenormálního. Buď si nemohl vzpomenout, anebo se mu nechtělo mluvit. Jako obvykle jsem měl pocit, že odpovídá jen Rebece, což v kombinaci s mou aktuální neschopností dokončit knihu jen prohloubilo mé pocity úzkosti a nejistoty. Před domem Jake vystřelil z auta jako blesk. Hned se ptal, jestli může utíkat za maminkou. „Samozřejmě,“ řekl jsem mu. Byl jsem si jistý, že ji to potěší. „Není jí ale dobře, tak na ni buď hodný – a nezapomeň si zout boty, víš, že maminka nemá ráda, když děláme nepořádek.“

Já jsem ještě chvíli lelkoval kolem auta, dával jsem si načas, přemítal, jaký jsem neschopný ztroskotanec, a cítil se bíděně. Až po dlouhé době jsem se pomalým krokem přišoural dovnitř a odložil v kuchyni pár věcí. Cestou jsem si všiml, že syn si boty samozřejmě nezul, jak jsem po něm chtěl. Protože mě jako obvykle neposlouchal. V domě panovalo ticho. Předpokládal jsem, že Rebecca leží nahoře v ložnici, Jake vyběhl za ní a že je jim fajn.

Na rozdíl ode mě.

Teprve potom jsem vešel do obývacího pokoje a uviděl Jakea stát na opačné straně místnosti, u dveří vedoucích ke schodišti, jak upřeně zírá na podlahu do míst, kam jsem nedohlédl. Byl absolutně nehybný, hypnotizovaný tím, co vidí. Když jsem zamířil směrem k němu, došlo mi, že vůbec není nehybný, ale chvěje se po celém těle. A pak jsem uviděl Rebeku, jak leží pod schodištěm.

Od té chvíle mám všechno zahalené v mlze. Víím, že jsem odvěkl Jakea stranou. Víím, že jsem zavolal záchranku. Víím, že jsem udělal všechno, co se dělat má. Ale nemůžu si vzpomenout, co to bylo.

Nejhorší je, že ačkoliv o tom Jake se mnou nikdy nemluvil, jsem si jistý, že on si pamatuje každičký detail.

O deset měsíců později jsme spolu vešli do kuchyně, kde byly všechny volné plochy zaskládané talíři a hrnečky a jediný viditelný kousek kuchyňské linky byl plný mastných skvrn a drobečků. Hračky roztroušené po dřevěné podlaze v přední místnosti působily opuštěně a zapomenutě. Po všem mém naléhání, aby si hračky před stěhováním ještě probral, to v domě vypadalo, jako bychom už všechny svoje věci vytrídili, ty potřebné si vzali a ostatní poházeli kolem jako smetí. V domě už několik měsíců panovalo trvalé přítmí, a teď to tam vypadalo ještě víc ponuře, jak se den postupně chýlil ke konci. Připadalo mi, jako by se náš dům od chvíle, kdy Rebecca zemřela, začal rozpadat. Koneckonců to byla ona, kdo mu vtiskl duši a kdo byl jeho hybnou silou.

„Vrátíš mi můj obrázek, tati?“

Jake už klečel na podlaze a sbíral pastelky, které tam ležely od rána.

„A co kouzelné slovíčko?“

„Prosím.“

„Tady ho máš,“ položil jsem ho před něj na zem. „Dáš si sendvič se šunkou?“

„Mohl bych radši dostat bonbon?“

„Až potom.“

„Tak jo.“

Udělal jsem si na lince kousek místa a namazal mu dva toasty máslem. Doprostřed jsem dal tři plátky šunky a přiklopený toast nařezal na čtyři malé čtverečky. Celou dobu jsem bojoval s narůstající depresí. Jedna noha před druhou. Hlavně se nepřestat hýbat.

Pořád jsem musel myslet na to, co se stalo v Klubu 567, jak Jake mával k prázdnému stolku. Co si pamatuju, tak měl můj syn vždycky imaginární kamarády. Býval osamělý – měl v sobě určitou uzavřenost vůči okolí, byl příliš zahleděný do sebe, čímž ostatní děti odpuzoval. Když jsem měl světlejší chvílky, snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že je to tím, jak je samostatný a šťastný sám se sebou, a v duchu jsem si namlouval, že je to vlastně prima. Většinou jsem si ale dělal starosti.

Proč nemůže být Jake jako ostatní děti?

Proč nemůže být *normálnější*?

Vím, že to ode mě nebylo hezké, ale chtěl jsem ho jen ochránit. Svět dokáže být krutý, když je někdo tak tichý a osamělý jako on, a já nechtěl, aby si musel procházet tím, čím jsem si v jeho věku procházel sám.

Každopádně do téhle chvíle se jeho imaginární přátelé projevovali jen nenápadně – spíše v podobě drobných hovorů, které občas vedl sám se sebou – a já jsem si nebyl jistý, jestli se mi tenhle nový vývoj líbí. Naopak jsem si byl stoprocentně jistý, že ta malá holčička, o které říkal, že si s ní povídal, existuje jen v jeho hlavě. Bylo to poprvé, co přiznal nahlas, že si s někým povídal před ostatními dětmi, a to mě trochu vystrašilo.

Rebecca si v tomhle směru samozřejmě žádné starosti nedělala. „Je to prima kluk – nech ho, ať je sám sebou.“ A vzhledem k tomu, že si s většinou věcí věděla rady lépe než já, snažil jsem

se jejím doporučením řídit. Ale teď? Pomalu jsem začal přemýšlet, jestli by Jake nepotřeboval odbornou pomoc.

Anebo je doopravdy jen sám sebou?

Další zmáhající věc, se kterou bych se měl dokázat vypořádat, jenže nevím jak. Nevím, co by pro něj bylo nejlepší, a ani nevím, jak mu být dobrým tátou. Bože, jak moc bych si přál, aby tu byla Rebecca s námi.

Chybíš mi...

Jenže při téhle myšlence mi vhrkly slzy do očí, a tak jsem ji rychle zapudil a popadl místo toho talíř. V té chvíli jsem zaslechl, jak Jake vedle v místnosti potichu mluví.

„Ano.“ A potom odpověděl na neslyšnou otázku: „Ano, já *vím*.“ Zamrazilo mě.

Potichu jsem přešel ke dveřím, zatím jsem nevstoupil dovnitř – jen jsem tam stál a poslouchal. Na Jakea jsem neviděl, ale sluníčko, které do místnosti pronikalo protějším oknem, obkreslovalo svými paprsky jeho stín dopadající na bok sedačky – neurčitá situeta, jen matně připomínající lidskou postavu, se nepatrně pohybovala, jako by se vkleče pohupoval zepředu dozadu.

„Pamatuju si to.“

Následovalo několik vteřin ticha, kdy jsem slyšel jen zrychlený tlukot svého srdce. Uvědomil jsem si, že zadržuju dech. Když znovu promluvil, byl mnohem hlasitější a zněl podrážděně.

„Já to nechci říkat!“

V té chvíli jsem vstoupil dovnitř.

Nebyl jsem si jistý, co uvidím. Jake ale seděl skrčený na stejném místě, kde jsem ho předtím zanechal, akorát teď se díval kamsi stranou a obrázku si nevšímal. Podíval jsem se stejným směrem. Samozřejmě tam nikdo nebyl, jeho pohled byl ale natolik soustředěný, že nebylo těžké si tam někoho představit.

„Jakeu?“ pronesl jsem potichu.

Nepodíval se na mě.

„S kým mluvíš?“

„S nikým.“

Pootočil se zpátky, zvedl ze země pero a začal znovu kreslit. Popošel jsem směrem k němu.

„Mohl bys to odložit a odpovédět mi, prosím?“

„Proč?“

„Protože to je důležité.“

„S nikým jsem nemluvil.“

„Tak co kdybys to pero odložil, protože jsem tě o to prostě požádal?“

Jenže on kreslil dál, i když se mu ruka pohybovala horečnějším tempem než obvykle. Pero létalo kolem drobných postav a vytvářelo zoufalé kružnice.

Moje frustrace přerostla ve zlost. Jake představoval problém, který jsem nedokázal vyřešit, a začal jsem se nenávidět za to, že jsem tak bezradný. Zároveň jsem mu v tu chvíli zazlíval, že mi nemůže dát aspoň malou nápovědu. Nikdy mi nejde naproti. Já mu chci přitom jenom *pomoct*. Chci se ujistit, že je v pořádku. A nezdálo se mi, že bych to byl schopen zvládnout sám.

Uvědomil jsem si, že v rukou pořád křečovitě svírám talíř.

„Připravil jsem ti sendvič.“

Položil jsem talíř na sedačku a ani nečekal, jestli přestane kreslit, nebo ne. Místo toho jsem se vrátil do kuchyně, opřel se o kuchyňský pult a zavřel oči. Z nějakého důvodu mi srdce bilo jako o závod.

Tak strašně mi chybíš, pronesl jsem v duchu k Rebece. Kéž bys byla tady. Z mnoha důvodů, ale teď hlavně proto, že nevěřím, že bych to mohl zvládnout sám.

Rozbrečel jsem se. Bylo mi to jedno. Jake si teď stejně bude kreslit nebo bude nějakou dobu svačit a určitě do kuchyně nepřijde. Proč by to taky dělal, když tu jsem jenom já? Takhle je to vlastně v pořádku. Aspoň si může můj syn na chvíli popovídat

s bytostmi, které neexistují. A pokud dokážu být stejně potichu, můžu si popovídat i já.

Stýská se mi.

Toho večera jsem jako vždycky odnesl Jakea do postele. Dělal jsem to tak každý den od manželčiny smrti. Odmítal se dívat na místo, kde viděl ležet její bezvládné tělo. Místo toho se mě křečovitě držel, zadržoval dech a obličej mi tiskl k rameni. Každé ráno, každý večer, pokaždé když potřeboval do koupelny. Chápal jsem, proč to dělá, ale začínal už být pro mě příliš těžký – v mnoha ohledech.

Snad se to brzy změní.

Když usnul, vrátil jsem se dolů, posadil se na pohovku se sklenkou vína a iPadem a díval jsem se na detaily kolem našeho nového domu. Když jsem si prohlížel fotografie zveřejněné na webové stránce, ještě to umocnilo můj stísněný pocit.

Musím říct, že ho vybral Jake. Na mě na první pohled velký dojem neudělal. Byl to malý dům stojící o samotě, starý, patrový, působil omšele. Měl zvláštním způsobem rozmístěná okna, podle nichž si nebylo snadné představit, jak je to uvnitř uspořádané, taky střechu měl ve zvláštním křivém úhlu, takže zepředu vypadal, jako by se všetečně, skoro až rozčileně nakláněl. Čím déle jsem ho zkoumal, tím víc mě mrazilo v zátylku. Něčím mě znervózňoval.

A přesto se právě na tuhle nemovitost Jake od prvního okamžiku upnul. Něco ho na ní muselo natolik fascinovat, že odmítal uvažovat o jiných.

Když mě doprovázel na první obhlídku, vypadalo to, že je tím místem doslova hypnotizovaný. Zatímco já jsem pořád nebyl přesvědčený, že tohle je ta správná volba. Uvnitř byl dům velký tak akorát, ale taky dost zašlý. Všude se povalovaly zaprášené skříňky a židle, hromady starých novin, papírové krabice, v hostinském pokoji v přízemí ležela na zemi matrace. Postarší majitelka paní

Shearingová se kvůli tomu omlouvala. Vysvětlovala mi, že všechno to harampádí patří člověku, kterému doteď dům pronajímala, a než se uskuteční prodej, bude vyklizený.

Jake byl neoblomný, a tak jsem se tam zajel podívat ještě jednou, tentokrát bez něj. Tehdy jsem teprve začal dům vnímat jinýma očima. Ano, působil zašle a staře, ale měl jakési kouzlo pouliční směsky. To, co na mě ze začátku působilo jako naštvaný výraz, mi teď připadalo spíš jako ostražitost, jako by měl dům z minulosti špatné zkušenosti, a každý nájemník se musí snažit, aby si znovu vydobyl jeho důvěru.

Snad by se to dalo nazvat charakterem.

I tak mě představa, že se tam přestěhujeme, dost děsila. Ve skutečnosti jsem ve skrytu duše doufal, že bankovní úřednice odpoledne prohlédne moje napůl pravdivá tvrzení o naší finanční situaci, a žádost o hypotéku rovnou zamítne. Přesto jsem byl nakonec rád, že to dopadlo jinak.

Když jsem se rozhlédl kolem po zaprášených připomínkách života, jaký jsme tu dřív vedli, bylo víc než zřejmé, že my dva tu dál žít nemůžeme. Ať už nás čekají jakékoliv nesnáze, především odtud musíme pryč. A přestože to pro mě bude v nadcházejících měsících těžké, můj syn potřebuje změnu. Oba ji potřebujeme.

Musíme začít nanovo. Někde, kde se s ním nebudu muset vláčet nahoru a dolů po schodech. Kde si bude moct najít kamarády, kteří nebudou existovat jen v jeho hlavě. Kde já sám nebudu na každém rohu potkávat duchy.

Když jsem se znovu zadíval na ten dům, dospěl jsem k závěru, že ačkoliv to vypadá neuvěřitelně, vlastně se k Jakeovi a ke mně hodí. Je to taky takový outsider, který nezapadá mezi ostatní. Mělo by nám to jít dohromady dobře. Když jsem vyslovil jméno vesnice, znělo mi příjemným a uklidňujícím dojmem.

Featherbank.

Místo, kde bychom podle všeho měli být v bezpečí.

ŠEST

Stejně jako Pete Willis i policejní inspektorka Amanda Becková věděla velmi dobře, jak je prvních osmačtyřicet hodin důležitých. Proto v následujících dvanácti hodinách nechala svůj tým, aby pokračoval v prohledávání všech možných tras, po kterých se Neil Spencer mohl vydat, i ve výslechu členů rodiny a v sestavování profilu pohřešovaného chlapce. Shromáždili všechny dostupné fotografie. Prověřili chlapcovu minulost. Následujícího dne v devět hodin ráno uspořádali tiskovou konferenci, kde dali zástupcům tisku k dispozici chlapcův popis včetně oblečení, které měl v době zmizení na sobě.

Amanda seděla mezi zdrcenými rodiči, zatímco se snažila apelovat patričním způsobem na veřejnost a povzbudit případné svědky, aby se dostavili k výpovědi. Celou dobu je v nepravidelných intervalech oslňovaly blesky fotoaparátů. Amanda se ze všech sil snažila je ignorovat, ale vnímala, jak Neilovi rodiče na každý z nich reagují, jak sebou vždycky trošku trhnou, jako by do nich fotografové bodali.

„Prosíme veřejnost, aby zkontrolovala garáže a přístřešky u svých nemovitostí.“ Snažila se mluvit co nejklidnějším a nevzrušeným tónem. Jejím hlavním cílem, kromě vypátrání Neila Spencera, teď bylo zmírnit obavy mezi lidmi, a ačkoliv by jen stěží mohla tvrdit, že v případě Neila určitě nejde o únos, alespoň mohla dát najevo, jakým směrem je prozatím pátrání zacíleno.

„Domníváme se, že za Neilovým zmizením stojí nehoda,“ prohlásila. „Vzhledem ke skutečnosti, že je zatím pohřešovaný pat-

náct hodin, stále existuje reálná naděje, že ho brzy objevíme – zdravého a v pořádku.“

Osobně však o tom zas tak přesvědčená nebyla.

Když tisková konference skončila, přikázala Amanda hned po návratu do kanceláře předvést na služebnu ve vší tichosti hrstku sexuálních delikventů z okolí – a následně je s patřičnou důrazností vyslechnout.

V průběhu dne se okruh pátrání rozšířil. Policie nechala vybagrovat vytipované úseky kanálu, i když nebylo moc pravděpodobné, že v nich něco najdou, a započala s rozsáhlým výslechem všech lidí v blízkém okolí. Taky se pustili do analýzy záznamů z kamerového systému. To si inspektorka vzala na starost sama. Na záznamu jedné z kamer našla začátek Neilovy cesty domů, ztratil se však ze záběru ještě dřív, než došel k opuštěnému prostranství. Kamery na druhé straně prostranství už ho nezachytily vůbec. Někde mezi těmito dvěma body malý chlapec zmizel.

Amanda byla vyčerpaná a zoufale si masírovala unavené oči v naději, že ji to aspoň trochu probere.

Na opuštěný pozemek se znovu vrátila skupina policistů, která pokračovala v průzkumu lomu tentokrát za denního světla.

Po Neilu Spencerovi nebylo nikde ani stopy.

Zmínka o něm se ale s postupem času objevovala čím dál častěji – všechny noviny otiskly jeho fotografie, hlavně tu jednu, na které se Neil ve fotbalovém tričku plaše usmívá do objektivu. Byl to jeden z mála snímků v majetku rodičů, na kterém vypadal šťastně. Policejní zprávy přinášely jednoduché mapy s klíčovými místy označenými červenými kružnicemi a možnými trasami vytečkovanými žlutě.

Většina televizních stanic vysílala záznam z tiskové konference. Amanda ho zhlédla na tabletu, když si toho večera konečně zalezla do postele, a pomyslela si, že Neilovi rodiče vypadají na

obrazovce ještě vyčerpaněji a zničeněji, než jí připadali při osobním setkání. Tvářili se *provinile*. A pokud se ve skutečnosti provinile necítili, určitě brzy budou – okolnosti je k tomu donutí.

Na krátkém odpoledním brífinku varovala kolegy, z nichž mnozí měli vlastní děti, aby se k Neilově matce a otci chovali s patřičnou citlivostí, a to i přes negativní pocity, které v nich okolnosti chlapcova zmizení můžou vyvolávat. Je jasné, že se nejedná o příkladné rodiče, přesto Amanda rozhodně ani jednoho z nich nepodezírala z přímé účasti na Neilově zmizení. Jeho otec měl na triku pár menších přestupků a napomenutí – za výtržnosti v opilosti a účast ve rvačce, nenašli ale nic, kvůli čemu by bylo třeba bít na poplach. Matka měla rejstřík naprosto čistý. Navíc se u obou zdálo, že je tahle událost doopravdy zasáhla. Dokonce zatím nesklouzli ani ke vzájemným výčitkám a obviňování, jakkoliv to bylo překvapivé.

Očividně netoužili po ničem jiném, než aby se jim chlapec vrátil domů.

Amanda spala špatně a vrátila se na policejní oddělení brzy ráno. Měla za sebou zhruba šestatřicet hodin stresu a minimum odpočinku. Seděla v kanceláři a přemýšlela o základních kategoriích pohřešovaných dětí. Čím dál víc měla pocit, že by se měla smířit s myšlenkou, že tenhle případ nedopadne dobře. Nevěřila tomu, že by byl Neil unesen kvůli výkupnému ani že by se ho rodiče chtěli zbavit. Kdyby se cestou domů připletl k nějaké nehodě, určitě by ho už objevili. Únos jiným členem rodiny taky nevypadal pravděpodobně. A i když se nedalo vyloučit, že utekl z domova, nechtělo se jí věřit, že by šestiletý chlapec bez peněz a bez zásob dokázal tak dokonale unikat přede všemi, kdo po něm pátrají.

Zadávala se na chlapcovu fotografii pověšenou na zdi a poprvé v duchu připustila, že v úvahu připadá ten nejstrašlivější scénář.

Únos cizím člověkem, který nemá s rodinou nic společného.

Veřejnost by se mohla spokojit s obecnou charakteristikou *únos neznámým pachatelem*, pro vyšetřování však byla nezbytná preciznější formulace. Děti v této kategorii bývaly zřídka kdy unášeny lidmi, kteří jsou pro ně naprosto cizí. Většinou se se svým únoscem alespoň rámcově znaly – člověk z periferie jejich života se s nimi obvykle snaží nějakou dobu před únosem navázat bližší kontakt. To ovšem znamená výrazný posun ve směru vyšetřování – bude nutné soustředit se na informace utvářející jemnější pavučinu událostí toho dne, všechno, co stálo dosud na okraji jejich zájmu, bude od této chvíle nezbytné přemístit do středu pozornosti. Přátelé a známí chlapcovy rodiny. Rodiny jeho kamarádů. Znovu musejí vyslechnout všechny známé delikventy a provinilce. Amanda si poněkolkáté pustila dostupné záznamy z kamer a začala je prozkoumávat z nového úhlu pohledu. Už se nesoustředila tolik na oběť jako na možného dravce krčícího se v pozadí.

Opět si předvolala Neilovy rodiče.

„Neprojevili váš syn určité obavy či znepokojení, že mu byla poslední dobou věnována nežádoucí pozornost ze strany jiných dospělých?“ zeptala se Amanda. „Nezmínil se třeba o tom, že se ho pokoušel kontaktovat cizí člověk?“

„Ne.“ Neilův otec se zdál být tou myšlenkou dotčený. „Kdyby se něco takového stalo, asi bych to nějak řešil, nemyslíte? A taky bych vám to dávno řekl, do háje.“

Amanda se zdvořile usmála.

„Taky mě nic nenapadá,“ ozvala se Neilova matka.

Ale zdaleka ne tak přesvědčivě jako její bývalý manžel.

Když na ni Amanda chvíli naléhala, žena připustila, že ve skutečnosti si opravdu na něco *vzpomněla*. Dříve ji nenapadlo o tom mluvit, po Neilově zmizení si to ani hned nevybavila, protože jí to připadalo jako hloupost. Třebaže musí přiznat, že dost podivná. A vůbec. Když k tomu došlo, napůl spala, takže si skoro nic nepamatuje.

Amanda se znovu zdvořile usmála, ačkoliv v duchu bojovala s pokušením utrhnout té ženské hlavu.

O deset minut později už seděla v kanceláři svého nadřízeného, policejního inspektora Colina Lyonse. Ať už to bylo únavou, nebo nervozitou, musela se vědomě ovládat, aby se jí neroztřásla kolena. Lyons se tvářil sklíčeně. Byl obeznámen s výsledky vyšetřování a stejně jako Amanda si plně uvědomoval, jakému tlaku budou ve světle nových informací vystaveni. Tenhle vývoj událostí si rozhodně nepřál.

„Tahle informace nesmí uniknout mezi novináře,“ poznamenal potichu.

„To se nestane, pane.“

„Co matka?“ Zatvářil se znepokojeně. „Řekla jste jí, že se o tom nesmí zmiňovat na veřejnosti? Že to nesmí říct vůbec nikomu?“

„Ano, pane.“

To snad dá rozum, do háje.

Amanda si navíc nemyslela, že by to bylo kdoví jak potřeba. Už tak byl tón některých článků dost kritický a Neilovi rodiče měli co dělat, aby se vyrovnali s vlastním pocitem viny, než aby ještě přilévali olej do ohně.

„Výborně,“ oddychl si Lyons. „Protože jinak... prokristapána...“

„Já vím, pane.“

Opřel se v křesle, na pár vteřin zavřel oči a zhluboka oddychoval. „Znáte trochu ten případ?“

Amanda pokrčila rameny. Každý ho znal. To ale neznamená, že by o něm musel mít každý doopravdy *povědomí*.

„Jen zhruba,“ přiznala.

Lyons oči otevřel, chvíli jen seděl a zíral na strop. „V tom případě budeme potřebovat pomoc,“ prohlásil.

Amanda ucítila směsici zklamání a lítosti. Za prvé proto, že v posledních dvou dnech pracovala s vypětím všech sil, a teď ji

vůbec netěšilo, že by se s někým měla dělit o výsledky své práce. A za druhé proto, že tímto okamžikem do případu vstupuje strašák, který je tu obecně známý.

Frank Carter.

Našeptávač.

Mírnit obavy veřejnosti bude čím dál těžší. Možná dokonce nemožné, pokud tahle informace prosákne ven. Musí být doopravdy nadmíru opatrní.

„Ano, pane.“

Lyons zvedl telefon, který měl na stole.

A tak se stalo, že zatímco se doba od zmizení Neila Spencera pomalu blížila ke kritickým osmačtyřiceti hodinám, byl do vyšetřování opět zapojen policejní inspektor Peter Willis.

SEDM

Ne že by po tom nějak toužil.

Peteova filozofie byla relativně jednoduchá a měl ji v sobě za ta léta tak hluboce zakořeněnou, že byla jeho součástí, aniž o ní musel přemýšlet. Byl to program, na kterém vystavil celý svůj život.

Zahálka je matka hříchu.

A prázdná hlava je místo pro špatné myšlenky.

Proto se snažil pořád něco dělat a zaměstnávat u toho i hlavu. Sebekázeň a pevný řád pro něj byly důležité, takže když pátrání na opuštěném prostranství vyšlo naprázdno, v následujících zhruba čtyřiceti hodinách dělal totéž co vždycky.

Toho rána ho bylo možné zastihnout v policejní posilovně, kde zvedáním činek zpevňoval bicepsy, tricepsy i deltové svaly. Každý den se soustředil na jinou část těla. Nedělal to ze samolibosti ani kvůli zdraví, spíš pro něj samota a koncentrace na fyzickou zátěž znamenaly příjemné odreagování. Po tři čtvrtě hodině cvičení ho vždycky mile překvapilo, jak dokonale si vyčistil hlavu.

Toho rána se mu dokonce podařilo na chvíli zapomenout i na Neila Spencera.

Zbytek dne strávil převážně v kanceláři, kde se mu na stole vršily složky s drobnějšími případy, které mu poskytovaly dostatečné rozptýlení. Kdyby byl mladý a impulzivní, toužil by pravděpodobně po něčem víc vzrušujícím než řešit banální trestné činy. Dnes už ale dokázal ocenit klid, který při vyřizování těchto nudných drobností měl. Vzrušení je při policejní práci nejen poměrně vzácné, navíc je i nutně spojené s něčím hodně zlým – většinou

totiž znamená, že došlo ke zmaření něčeho života. Přát si vzrušení znamenalo přát si bolest a utrpení, a toho už měl Pete za celý život víc než dost. Takže pro něj byla vlastně úleva zabývat se zloději aut, krádežemi v obchodech a chodit k soudu kvůli podobným banalitám, které se opakovaly pořád dokola. Neutuchající kolo-běh drobných trestných činů vypovídal o tom, že život ve městě bez přestání pulzuje a že nikdy není zcela dokonalý, zároveň se ale zatím ani neblíží kolapsu.

Přestože nebyl do vyšetřování zmizení Neila Spencera přímo zapojený, nebylo možné se tomuhle případu úplně vyhnout. Když se pohřešuje malý kluk, dopadá stín na celé oddělení a postupně se z toho stává prominentní případ. Slyšel, jak policisté na chodbách rozebírají nejrůznější hypotézy, kde by Neil mohl být, co se mu mohlo stát a samozřejmě jaká je míra zavinění ze strany jeho rodičů. Většinou šlo o tiché spekulace, a třebaže byly z vyšších míst jakékoliv výčitky směřované k rodinným příslušníkům důrazně zakázány, slyšel dál, jak mohli být Neilovi rodiče tak nezodpovědní a nechat ho jít domů samotného. Pamatoval si podobné řeči i z doby před dvaceti lety, a tak radši vždycky přidal do kroku, aby se o těchto věcech nemusel bavit, stejně jako se o nich nebavil ani předtím.

Těsně před pátou odpoledne seděl tiše za svým stolem a uvažoval, co bude dělat večer. Bydlel sám a málokdy se s někým stýkal, a tak procházel postupně všechny možné kuchařky a často si připravoval složitá a pracná jídla, která potom osaměle pořádal u prázdného jídelního stolu. Po večeri se buď díval na nějaký film, anebo si četl.

A samozřejmě absolvoval každodenní rituál.

S neodmyslitelnou lahví a fotografií.

Když se dnes chystal k odchodu domů, zaregistroval, že se mu zničehonic zrychlil tep. Včera v noci se mu poprvé po několika měsících vrátila noční můra – Jane Carterová mu v ní po tele-

fonu šeptala do ucha: „Musíš si pospíší!“ Navzdory jakýmkoliv předsevzetím bylo v podstatě nemožné odstráhnout se od případu Neila Spencera, což znamenalo, že se Peteovi proti jeho vůli začaly drát na mysl ty nejtemnější úvahy a vzpomínky. Proto ho ani nepřekvapilo, když se mu na stole poté, co si oblékl bundu, rozezvonil telefon. Nemohl tušit, proč mu někdo volá, a přesto si tím byl určitým zvláštním způsobem jistý.

Když zvedal sluchátko, ruka se mu nepatrně třásla.

„Pete,“ ozval se ve sluchátku policejní inspektor Colin Lyons, „jsem rád, že jsem tě ještě zastihl. Potřeboval bych, aby ses za mnou na chvíli zastavil.“

Jeho podezření se potvrdilo v okamžiku, kdy vcházel do šéfovy kanceláře. Lyons v telefonu nic nenaznačil, ale v kanceláři s ním seděla i policejní inspektorka Amanda Becková, otočená zády k němu, u stolu nejbliž dveřím. Pracovala teď na jediném případě, což znamenalo, že existuje jen jediný důvod, proč ho sem Lyons zavolal.

Pete se snažil uklidnit, když za sebou zavíral dveře. A taky se snažil – ze všeho nejvíc – nemyslet na výjev, který spatřil, když se před dvaceti lety konečně dostal do přístěnku Franka Cartera.

Lyons se zeširoka usmál. Byl to tak zářivý úsměv, že by se jím dalo osvětlovat nádvoří.

„Díky, že jsi přišel. Posad' se.“

„Děkuju.“ Pete se usadil vedle Beckové. „Zdravím, Amando.“

Becková mu kývla na pozdrav a pousmála se na něj – jednalo se o nízkoenergetickou variantu úsměvu jejich šéfa, která jí sotva problikla ve tváři. Pete se s ní moc neznal. Byla o dvacet let mladší než on, ale právě teď působila starším dojmem, než kolik jí ve skutečnosti bylo. Očividně byla vyčerpaná – a taky trochu nervózní, napadlo ho. Možná se obává, že šéf právě teď podkopává její autoritu, a že jí možná i odebere případ; slyšel o ní, že je

hodně ambiciózní. V tomhle ohledu může zůstat klidná. Přestože je Lyons dostatečně bezohledný na to, aby jí případ odebral, určitě by ho místo ní nesvěřil Peteovi. S Lyonsem byli v podstatě vrstevníci, a ačkoliv z hlediska hierarchie stáli každý jinde, Pete ve skutečnosti na oddělení nastoupil o rok dřív a v mnoha směrech byla jeho kariéra bohatší a úspěšnější. V jiném světě by teď seděl na Lyonsově místě, a možná by tam i sedět *měl*. Jenže Lyons byl odjakživa ambiciózní, zatímco Pete si byl dobře vědom, že každý služební postup se neobejde bez střetů a souvisejícího napětí, proto nikdy netoužil šplhat po kariérním žebříčku výš, než kde byl teď. Zároveň si uvědomoval, jak právě tohle Lyonse štve. Když jde někdo za něčím stejně urputně a pracně jako on, nemůže ho nic iritovat víc než vědomí, že někdo jiný by stejného postu mohl dosáhnout s naprostou lehkostí, ale okázale na to kašle.

„Víš něco o probíhajícím vyšetřování kolem pohřešovaného Neila Spencera?“ zeptal se Lyons.

„Jo. První noc jsem se účastnil pátrání v terénu.“

Lyons na něj chvíli zíral, zřejmě jeho odpověď vnímal jako určitou kritiku namířenou vůči vlastní osobě.

„Bydlím nedaleko,“ dodal Pete na vysvětlenou.

Jenže Lyons v té oblasti bydel taky a rozhodně se oné noci pročesávat ulice nevydal. O pár vteřin později si ale policejní šéf uvědomil, co za Peteovou neobvyklou aktivitou doopravdy stojí. Bylo mu jasné, že existuje jediný důvod, proč se Pete tak zajímá o případ zmizelého dítěte.

„Takže jsi obeznámen s dosavadními výsledky vyšetřování?“

Jsem s nimi obeznámen do té míry, že zatím žádné výsledky nejsou. Nahlas nic takového samozřejmě nevyslovil, protože by to vyznívalo, jako že Beckovou kritizuje, a to si v žádném případě nezasloužila. Z toho mála, co viděl, vedla vyšetřování dobře a udělala zatím všechno, co bylo v jejích silách. Navíc to byla ona, kdo svým podřízeným zakázal kritizovat rodiče, čímž si ho získala.

„Vím, že Neila se zatím vypátrat nepodařilo,“ prohlásil. „A to i přesto, že je pátrání věnováno velké úsilí.“

„Máš nějakou teorii?“

„Nejsem do vyšetřování zapojený natolik, abych nějakou měl.“

„Vážně žádnou nemáš?“ Lyons se zatvářil překvapeně. „Myslel jsem, že ses zmínil, že jsi s hledáním toho chlapce první noc osobně pomáhal.“

„Tou dobou jsem ještě doufal, že ho najdeme.“

„Teď už si to nemyslíš?“

„Nevím. Snad ano.“

„Očekával bych, že vzhledem ke svým zkušenostem budeš případ sledovat s větší důkladností.“

První zmínka. A první narážka.

„Moje zkušenosti jsou spíš důvodem, abych se tomuhle případu obloukem vyhnul.“

„Chápu. Bylo to tenkrát těžké pro nás pro všechny.“

Lyons zněl sice chápavě, Pete ale věděl, že právě tenhle případ je jedním z důvodů jejich vzájemné nevraživosti. Pete byl tím, komu se podařilo vyřešit největší případ za posledních padesát let, a přesto to byl Lyons, kdo se stal šéfem. Vyšetřování, kolem kterého celou dobu kroužili, bylo pro oba dva z různých důvodů nepříjemné.

Nakonec to byl Lyons, kdo vykročil z kruhu.

„Taky si ale dobře uvědomuju, že jsi jediný, s kým je Frank Carter ochotný mluvit. Je to tak?“

Uběhla dlouhá doba od okamžiku, kdy Pete naposledy zaslechl někoho vyslovit tohle jméno. Očekával by proto, že se přinejmenším otřese. Jediná reakce jeho těla byla, že se mu mrazivý pocit, kterým se mu do té chvíle svíraly jen útroby, přesunul do zátylku. Frank Carter. Muž, který před dvaceti lety ve Featherbanku unesl a zavraždil pět malých chlapců. Muž, který byl nakonec dopaden Petem. Jeho jméno pro něj bylo dodnes synonymem tak strašlivé

hrůzy, že kdyby bylo po něm, bylo by navěky zakázané – jako by šlo o kletbu, kterou je možné zhmotnit samotného ďábla.

Ještě horší byla ale přezdívka, co mu vymysleli v novinách – Našeptávač. Vycházela z předpokladu, že se Carter pokaždé se svými oběťmi pokoušel navázat kontakt, než je někam zavlekl. Jednalo se většinou o zanedbávané děti, které měly sklon podlehnout jeho svodům. V noci na ně mluvíval šeptem za jejich okny. Pete ale tuhle přezdívku nenáviděl.

Chvilí bojoval s nutkáním zvednout se a odejít.

Jsi jediný, s kým je ochotný mluvit.

„Zřejmě ano.“

„Čím si to vysvětluješ?“

„Baví ho, že se mi může vysmívat a provokovat mě.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli věcem, které v minulosti spáchal. A které nebyly dosud objasněny.“

„Nikdy ti během vašeho rozhovoru nic dalšího neprozradil?“

„Ne.“

„Tak proč ses za ním tolikrát vracel?“

Pete zaváhal. Tuhle otázku si sám mnohokrát položil. Děsil se jejich vzájemných setkání a vždycky bojoval s nepříjemnými pocity, když seděl v soukromé návštěvní místnosti a čekal na Carterův příchod. Byly dny, kdy se kvůli němu nekontrolovatelně roztrásl po celém těle, a po nich následovaly večery, kdy odolat lahvi bylo těžší než jindy. V noci si ho Carter nacházel ve snech – jako obrovský, hrůzostrašný stín, který ho nutil křičet ze spaní. Každé setkání s tím monstrem Petea poznamenalo o trochu víc.

Přesto za ním chodil dál.

„Zřejmě doufám, že se třeba jednoho dne prořekne,“ odpověděl opatrně. „Že náhodou prozradí něco důležitého.“

„Třeba kam schoval toho Smithovic chlapce?“

„Ano.“

„Anebo něco o svém komplici?“

Pete neodpověděl. Stejně jako předchozí otázka i tahle byla nadbytečná.

Před dvaceti lety narazili v domě Franka Cartera na tělesné pozůstatky čtyř pohřešovaných dětí, ale tělo poslední oběti, Tonyho Smithe, se nenašlo. Nikdo nepochyboval o tom, že Carter je zodpovědný za všech pět vražd, on sám to nikdy nepopíral. Pravda ale byla taková, že v případě zůstalo několik nesrovnalostí. Nic, co by ho snad mělo zprostit viny, ale určité detaily, které kazily celkový dojem z výsledků vyšetřování. K jednomu z únosů například došlo v časovém období, na něž měl Carter z velké části alibi. Neznamenalo to, že by byla jeho účast na únosu naprosto vyloučená, jen to mírně narušilo stoprocentní jistotu. Navíc existovalo několik svědeckých výpovědí, které se v popisu osoby na místě činu rozcházely. Forenzní důkazy z Carterova domu byly samozřejmě nezvratné a existovala i spousta svědeckých výpovědí, které byly mnohem konkrétnější a hodnověrnější, přesto v případě zůstaly určité pochybnosti, zda Carter jednal sám.

Pete si nebyl jistý, zda si pochybnosti připouští, nebo ne, a po většinu času se snažil tuhle možnost ignorovat. Byl to však očividně důvod, proč ho sem zavolali. Když se člověk něčeho obává, vždycky je lepší si na problém posvítit a co nejrychleji se s ním vypořádat, aby měl tu nepříjemnou záležitost za sebou. Proto se Pete rozhodl přejít otázku svého nadřízeného a šel rovnou k věci.

„Můžu se zeptat, o co tady jde, šéfe?“

Lyons zaváhal.

„To, o čem se teď budeme bavit, nesmí opustit tyhle čtyři zdi. Je to jasné?“

„Samozřejmě.“

„Podle záznamů z kamer Neil Spencer skutečně odešel směrem k tomu opuštěnému prostranství, ale zmizel někde v jeho

prostoru anebo v blízkém sousedství. Pátrání zatím nepřineslo žádné výsledky. Byla prověřena všechna místa, kam by se i čirou náhodou mohl zatoulat. Není u žádných přátel ani dalších členů rodiny. Samozřejmě jsme v bodě, kdy musíme zvažovat i další možnosti. Můžete mě doplnit, inspektorko Becková?“

Amanda Becková sedící po jeho boku ožila. Když mluvila, trochu to znělo, jako by se obhajovala.

„Tyto možnosti jsme samozřejmě zvažovali hned od začátku. Vyslechli jsme všechny lidi v blízkém sousedství. Proklepli jsme i obvyklé adepty. Ale nikam to nevedlo.“

Pro to, aby to někam vedlo, se musí udělat ještě trochu víc, pomyslel si Pete. „No a?“

Becková se zhluboka nadechla. „Před hodinou jsem znovu vyslychala oba rodiče. Snažila jsem se najít nějaký detail, který nám utekl. Jakoukoliv stopu. Jeho matka si nakonec přece jenom na něco vzpomněla. Předtím se o tom nezmínila, protože jí to připadalo jako hloupost.“

„O co jde?“

Už když svou otázku vyslovoval, věděl, jakou dostane odpověď. Možná ne doslova, ale určitě byl hodně blízko. Jednotlivé kousky se začaly znovu skládat dohromady a vytvářet celý obraz noční můry.

Pohřešovaný chlapec.

Frank Carter.

Komplic.

Stačilo, aby teď Becková dodala poslední chybějící kousek.

„Neil před pár týdnů svou matku uprostřed noci vzbudil. Říkal, že za oknem viděl nestvůru. Zálony byly roztažené, jako by se opravdu díval ven, ale nic tam nebylo...“

Na chvíli se odmlčela.

„Tvrdil, že ta nestvůra na něj šeptala.“

ČÁST DVĚ

Září

OSM

Když jsme si vyzvedli klíče od realitního agenta ve Featherbanku, Jake byl nadšením bez sebe, zatímco ve mně cestou do našeho nového domova spíš rostla úzkost. Co když dům nebude takový, jak jsem si ho z obhlídek pamatoval? Co když vejdu dovnitř a budu ho nenávidět – anebo, ještě hůř, co když ho bude nenávidět Jake?

Všechno to snažení by pak bylo nanic.

„Přestaň kopat do té sedačky, Jakeu.“

Duté rytmické rány zpoza mých zad ustaly, téměř okamžitě ale začaly nanovo. Unaveně jsem vzdychl a zabočil za roh. Ano, byl plný nadšeného očekávání, což samo o sobě představovalo poměrně vzácný jev, a tak jsem se rozhodl kopání ignorovat. Aspoň jeden z nás dvou vypadá šťastně.

Venku bylo krásně. A když jsem pominul svou nervozitu, musel jsem uznat, že Featherbank zalitý sluncem pozdního léta působí nádherně. Dům stál na jeho okraji, a přestože jsme byli zhruba pět mil od zalidněného centra, připadal jsem si jak na venkově. Dole u řeky, na jižním okraji městečka, byly cesty dlážděné valouny a podél nich stály dřevěné domy připomínající sruby. Směrem na sever, nad jedinou obchodní třídou, ulice stoupaly do kopce a byly lemovány domy z pískovce. Podél většiny chodníků byly vysázené stromy, takže měl člověk nad hlavou střechu z jejich hustě olistěných větví. Otevřeným oknem do auta proudil vzduch vonící posekanou trávou a doléhala k nám hudba a hlasy hrajících si dětí. Působilo to tu klidným a pokojným dojmem – čas tu plynul pomalu a líně, stejně jako horké ráno.

Přijeli jsme do naší nové ulice s obytnými domy po jedné straně a rozlehlým polem po druhé. Podél ní byly vysázené další stromy, skrz jejich listí prosvítaly sluneční paprsky a vytvářely na zastřižených trávnicích světélkující body. Snažil jsem se představit si Jakea, jak běhá po trávníku před naším novým domem a barvy na tričku má rozzářené od slunce. Pořád tak šťastný, jako je právě teď.

Náš dům.

Jsmetady.

Zajel jsem na příjezdovou cestu. Stavení samozřejmě vypadalo pořád stejně, ale přišlo mi, jako by dokázalo měnit svou tvář, způsob, jakým pohlíželo na okolní svět. Když jsem dům uviděl poprvé, působil na mě nevlídně, až hrůzostrašně – téměř nebezpečně. Podruhé se mi zdálo, že má svůj osobitý charakter. Teď mi na krátkou chvíli svým zvláštním uspořádáním oken připomněl rozbitý obličej s jedním okem vytlačeným nahoru nad silně potlučenou tvář, s lebkou nakřáplou a nahnutou ke straně. Zatřepal jsem hlavou a obraz zmizel. Zlověstný pocit ve mně ale zůstal dál.

„Tak jdeme,“ vybídl jsem Jakea potichu.

Venku panovalo ticho a zvláštní klid. Teplý vzduch se nepohnul ani sebemenším vánkem, jako bychom se ocitli ve vzduchotěsné kapse. Cestou ke dveřím jsem ale přece jen vnímal z dálky jemné hučení a bzukot okolního světa. Měl jsem pocit, jako by nás okna pozorovala anebo jako by nás pozoroval někdo zevnitř, skrčený mimo dosah našich očí. Otočil jsem klíčem v zámku, otevřel dveře a zevnitř okamžitě zavanul zatuchlý vzduch. Na vteřinu to působilo, jako by byl dům zavřený mnohem déle, než tomu ve skutečnosti bylo, dokonce jsem ucítil pach podobný tlejícímu ovoci na slunci, ale vzápětí jsem si uvědomil, že to je vůně čisticích prostředků.

Společně s Jakem jsme začali dům procházet, otvírali jsme

dveře a skříňky, zapínali a vypínali světla, zatahovali a roztahovali závěsy. Prostorem se nesla ozvěna našich kroků, jinak všude panovalo absolutní ticho. Jak jsme postupně procházeli jednu místnost za druhou, nemohl jsem se zbavit pocitu, že tu nejsme sami. Že je tu ještě někdo jiný, kdo se před námi obratně skrývá, a že kdybych se v pravý okamžik otočil, zahlédl bych jeho obličej vykukující zpoza rohu. Byl to hloupý, naprosto iracionální pocit, ale potlačit se nedal. Jake mi v tom navíc ani trochu nepomáhal. Nadšeně přebíhal z jedné místnosti do druhé, ale každou chvíli jsem zahlédl v jeho tváři rozpačitý výraz, jako by čekal, že najde něco, co tam není.

„Tohle bude můj pokoj, tati?“

Místnost, která měla být jeho, se nacházela v patře a byla trochu výš než podesta, takže měla okno menší než ostatní – oko, hledící do dále přes pole, nad nateklou tváří.

„Ano.“ Pročísl jsem mu vlasy. „Líbí se ti?“

Neodpověděl a já ho nervózně pozoroval. Rozhlížel se kolem sebe, ztracený v myšlenkách.

„Jakeu?“

Zvedl hlavu a podíval se na mě.

„Je to opravdu *naše*?“

„Ano,“ ujistil jsem ho. „Je.“

Pevně se přitiskl k mým stehnům – bylo to tak nenadálé, že jsem málem ztratil rovnováhu. Působilo to, jako kdybych mu ukázal nejlepší dárek, jaký kdy viděl, a on se začal bát, že si ho nebude moct nechat. Sehnul jsem se, abychom se mohli pořádně obejmout. Úleva, kterou jsem ucítil, byla hmatatelná a najednou mi na ničem jiném nezáleželo. Můj syn je tady šťastný a já jsem pro něj udělal něco dobrého, neexistuje nic, co by v tu chvíli bylo důležitější. Ohlédl jsem se přes rameno ke dveřím a odpočívadlu za nimi. Jestli mě neopustí pocit, že někdo číhá za rohem, teď už budu vědět, že je to jen výplod mé fantazie.

Budeme tady v bezpečí.

A budeme tu šťastní.

První týden tomu tak doopravdy bylo.

Stál jsem před právě smontovanou knihovnou a obdivoval výsledek svého snažení. Nikdy jsem nebyl domácí kutil, i když Rebecca by kolikrát byla ráda, kdybych se o některé věci alespoň pokusil. Představoval jsem si ji, jak se ke mně právě teď zezadu tiskne a objímá mě kolem hrudníku. Usmívá se sama pro sebe. „Vidíš? Dokázal jsi to.“ A přestože to byl jen drobný úspěch, ten pocit se mi líbil.

Akorát že jsem byl samozřejmě sám.

Pomaloučku jsem začal vyrovnávat knížky do polic.

Protože to by byla další věc, kterou by udělala Rebecca, a ačkoliv byl tento dům o mně a o Jakeovi, chtěl jsem jí tím vzdát určitý hold. „Vždycky začínám s vyrovnáváním knížek,“ řekla mi jednou. „Je to podobné, jako když lidé mažou kočkám tlapky, aby nikam nechodily a zvykly si v novém domově. Pamatuj si, že mně stačí mít police plné knih.“ Nikdy nebyla tak šťastná, jako když si mohla číst. Prožili jsme tolik láskyplných, spokojených večerů, když jsme si každý zabrali protilehlou stranu pohovky, a zatímco já se snažil psát na notebooku, ona hltala jeden román za druhým. Během let jsme nashromáždili stovky knih. Ted' jsem se pustil do jejich vybalování a pečlivě je vyrovnával na police.

Potom přišla řada na mé vlastní knihy. Police vedle počítačového stolku byly vyhrazeny na výtisky mých čtyř románů a jejich cizojazyčné překlady. Připadalo mi snobské mít je takhle vystavené, ale Rebecca byla na mé dílo pyšná a trvala na tom. Takže další gesto na její počest – stejně jako ponechat prázdné místo pro knihy, co ještě nebyly napsané, ale jednou budou.

Opatrně jsem pohlédl na počítač. Kromě toho, že jsem ho zapnul, abych zjistil, jestli nová wi-fi funguje, jak má, jsem na

něm minulý týden nic neudělal. Už rok jsem nenapsal ani řádek. To je další věc, která se musí změnit. Nový začátek, nový...

Vřz.

Zvuk, který se ozval přímo nad mou hlavou, zněl, jako by někdo šlápl na podlahu. Pohlédl jsem nahoru. Přesně nade mnou byl Jakeův pokoj, ale já jsem ho přece nechal hrát si v přední místnosti, zatímco jsem vybaloval a sestavoval knihovnu.

Přešel jsem ke dveřím a pohlédl na schodiště. Na odpočívadle nikdo nebyl. Ve skutečnosti byl celý dům klidný a nehybný, jako by byl úplně prázdný. Ticho mi rezonovalo v uších.

„Jakeu!“ zakřičel jsem nahoru.

Ticho.

„Jakeu?“

„Tati?“

Málem jsem nadskočil. Jeho hlas přicházel z předního pokoje. Aniž jsem spustil oči ze schodiště, přesunul jsem se k dalším dveřím a teprve potom nakoukl dovnitř. Můj syn byl otočený zády ke mně, seděl na bobku na zemi a něco si kreslil.

„Všechno v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Ano. Proč?“

„Jen se ptám.“

Zacouval jsem zpátky a na pár vteřin se znovu zadíval nahoru. Panovalo tam pořád stejné ticho, ale prázdný prostor působil najednou zvláštním dojmem, jako by se v něm někdo skrýval před našimi zraky. Což bylo samozřejmě směšné, protože do domu nemohl nikdo vejít, aniž bychom si toho všimli. Domy různým způsobem vržou a skřípou. Bude chvíli trvat, než si na všechny zvuky zvyknu, to je všechno.

Ale stejně.

Pomalou a opatrně jsem začal stoupat po schodech, našlapoval jsem tiše, s levou rukou zdviženou, připravený odrazit cokoli, co by na mě mohlo znenadání vyskočit. Došel jsem až nahoru –

odpočívadlo bylo samozřejmě prázdné. Když jsem vešel do Jakeova pokoje, byl taky prázdný. Oknem dovnitř dopadaly sluneční paprsky a v jejich světle se nerušeně vznášely částičky prachu.

Skřípání starého domu.

Dolů jsem šel už s mnohem větší sebejistotou a připadal jsem si hloupě. Zároveň se mi ale ulevilo. Víc, než jsem si byl ochotný přiznat. Na posledních dvou schodech jsem překročil dvě hromádky doručené pošty. Bylo tam toho hodně – nejrůznější dokumenty, které nevyhnutelně přicházejí s každým stěhováním do nového domu, nabídky na rozvoz jídla a další nevyžádaná reklama. Mezi vším balastem ale byly i tři opravdové dopisy adresované člověku jménem Dominic Barnett. Všechny měly na sobě napsáno *Důvěrné* nebo *Jen do vlastních rukou*.

Vzpomněl jsem si, že předchozí majitelka, paní Shearingová, dům už léta pronajímala, a tak jsem jen tak z rozmaru jednu z obálek otevřel. Uvnitř jsem našel dopis od společnosti na vymáhání dluhů s fakturou rozepsanou do jednotlivých položek. Sevřelo se mi srdce. Ať už byl Dominic Barnett kdokoliv, dlužil víc než tisíc liber za neuhrazené platby za telefon. Otevřel jsem další dvě obálky a bylo v nich totéž – faktury za dlužné částky. Chvilí jsem je zkoumal a potom jsem se zamračil. Nebyly to zas tak závratné částky, ale tón dopisů zněl výhrůžně. V duchu jsem si řekl, že to snad nebude pro dotyčného nepřekonatelný problém – že by to mohlo vyřešit pár telefonátů –, ale tohle stěhování mělo být pro mě a pro Jakea novým startem. Nečekal jsem, že budu muset hned na začátku řešit podobné problémy.

„Tati?“

Jake vykoukl ze dveří předního pokoje. V jedné ruce držel kabičku se svými poklady a ve druhé list papíru.

„Můžu si jít hrát nahoru?“

Vzpomněl jsem si na zavržení, které jsem předtím zaslechl, a pár vteřin jsem bojoval s nutkáním mu to nedovolit. Ale opět

jsem si musel říct, že by to bylo absurdní. Nahoře nikdo není a on tam má svůj pokoj; má tedy plné právo si v něm hrát. Zároveň jsme se ale během dne moc neužili, a bál jsem se, že se budu cítit osaměle, když zmizí nahoru.

„Asi ano,“ řekl jsem. „Mohl bych se nejdřív podívat, co jsi nakreslil?“

Zaváhal. „Proč?“

„Protože mě to zajímá. Rád bych to viděl.“

Protože se snažím, Jakeu.

„Je to tajné.“

Na jednu stranu to bylo náležité vysvětlení a částečně jsem měl chuť ho přijmout, na stranu druhou se mi moc nelíbila představa, že přede mnou bude mít tajemství. Krabička byla jedna věc, ale zdálo se mi, že když mi teď neukáže ani tenhle obrázek, propast mezi námi se ještě rozšíří.

„Jakeu...“ začal jsem.

„Tak jo.“

Napřáhl ke mně ruku s papírem. Když mi teď svůj výtvar nabízel, najednou jsem se zdráhal na něj podívat.

Ale udělal jsem to.

Jake nebyl nikdy příliš šikovný v kreslení jednoduchých realistických scén, dosud dával přednost spleťtým dynamickým bitvám, ovšem v tomhle případě se o něco takového pokusil. Obrázek byl zatím načrtnutý jen nahrubo, byl na něm však dobře patrný čelní pohled na náš dům. Trochu připomínal originální fotografii, která tenkrát zaujala Jakeovu pozornost na internetu. Dobře se mu podařilo zachytit zvláštní charakter celého místa. Křivé linky tažené dětskou rukou roztahovaly stěny do zvláštních tvarů a okna naopak zužovaly, takže výraz domu se ještě víc blížil výrazu obličjeje. Přední dveře působily dojmem, že sténají.

Co ale ze všeho nejvíc upoutalo mou pozornost, bylo horní patro. V pravém okně nakreslil mě, jak stojím sám ve své ložnici.

A okno na levé straně, kde byl jeho pokoj, nakreslil dostatečně velké, aby se tam vešlo celé jeho tělo. Na tváři měl široký úsměv a na sobě džíný s tričkem, které měl právě teď na sobě, vybarveným pastelkou.

Vedle sebe namaloval ještě jednu postavu. Malou dívku s černými vlasy, které jí trčely skoro zlostně na jednu stranu. Na šatech měla vybarvené modré čtverce, zbytek zůstal bílý.

Na jednom kolenu červenou odřeninu.

Potutelný úsměv na tváři.